

ÁT-NÉZŐ

BORBÉLY ANDRÁS VERSE ELÉ

Borbély András a Makkosjánosiban megrendezett I. Nautilus Szabadegyetem egyik esti beszélgetésén olvasta fel ezt a verset. Emlékszem: a szavakat külön-külön ízelve, kissé belefeledkezve egy-egy részletbe, nagyon pontosan interpretált. Mintha még ő is csak akkor ismerkedett volna először saját szövegével. Azt hiszem, előadása hatásos volt.

A vonaton való utazás életünk egyik alapélménye. De ezt másként éljük meg „szegény kisgyermekként”, „bús férfiként” és megint másként előrehaladott korban. Kisgyermekként játékot fedezünk fel az állomásban, a folyton kirohanó, fura táblát feltartó bakterban. Várjuk a vonatot, hiszen az *elektricska* például – amely most fut be épp – olyan, mint a szobánkban felépített villanyvasút. Csak ez sokkal nagyobb, beleülhetünk és láthatunk az ablakon át mindenfélét, amit otthon egyébként csak a tévében, esetleg a youtube-on. Ilyen a mezőn rohanó, a hétvégi hobbivadászok elől menekülő vadnyúl, vagy az erdőből félszegen kilépő, de már el is tűnő „szelíd őz”.

Később a vonat csak jön. Szimplán, profánul. Ráadásul legtöbbször álmosan is. Az ablakon kitekintve a tar mező, a parlagon heverő szántóföld, a félig már kiirtott erdő az, amit észreveszünk. Nem tudjuk, miért utazunk, sőt olykor azt sem, hogy meddig. (Gondoljunk *A Sárga Nyílra*, Viktor Pelevin remek korai elbeszélésére.) Vagy ezeket háttérbe szorítva mégis látni akarunk valamit. Istent, nőt, gyereket, madarat, magasfeszültségű (láng)oszlopot. Látni, míg zöldre vált át a sorompón a lámpa. Vagy tovább, ennél is mélyebben. Ki tudja?

CSORDÁS LÁSZLÓ